

altid kan ske ved een Stævningsmand, hvilket vilde være et stort Fremskridt, hvis man foruden dette optog i Lovens Tekst det fornødne af Retsplejelovens §§ 146—155 og 158. Man vilde da have det hele staaende i een Lov. Og lad mig ogsaa se det fra en anden Side end fra Sagførernes og Parternes. Lad os se det fra Postbudens Side. Der tales om Postvæsenets store Udvikling, og jeg skal være den første til at sige, at vort Postvæsen er vel udviklet. Særlig her i København er det fortræffeligt, og fra Landet hører jeg heller ingen Klager, jeg har derfor kun godt at sige derom. Men Postbudene vil faa en meget vanskelig Opgave med dette ganske nye at forkynde Stævninger, udfylde Blanketter o. s. v. Skal Opgaven løses, maa det vedkommende Postbud foruden en vis Intelligens og Rutine tillige have et vist Kendskab til, hvad Loven fordrer. Alle Landpostbude maa forsynes med et Eksemplar af Loven, ellers vil de ikke kunne forstaa Mekanikken i det hele. En saadan Lov vil kunne faas for 10 Øre, men naar Kapitel 16 i den almindelige Procesordning skal indføres, maa de købe hele den store Proceslov, og den koster 1 Kr. 50 Øre. Foruden at have den nemme lille Lov i Lommen maa de have den store i en Rem paa Ryggen og slaa op og granske i den, naar Tvivl kommer frem i dem. Det er ikke praktisk, det er Synd mod de stakels Postbude.

Naar der er Tale om Forkyndelse ved Hjælp af Postbudene, hvad jeg anser for hensigtsmæssigt, maa man dog ikke tro, at der derved opnaas et saa uhyre stort Gode, og at der ingen Plagerier er forbundne dermed. Det er kun udenfor København, Frederiksberg og Købstæderne, at Forkyndelse kan ske ved Postvæsenet, og jeg tør vel nok sige, at vi her i København og paa Frederiksberg har det bedst uddannede og mest rutinerede Postvæsen og de fleste Ombæringer, men her skal vi helt undvære denne Lettelse. Det er mig ikke rigtig forstaaeligt. Jeg har ikke læst eller hørt noget, der kunde overtyde mig om, at vi ikke var modne til et saadant Fremskridt, og vore Postbude gaar, inden de faar fast Ansættelse, en god Skole igennem som Reservepostbude, der tjener flere Aar paa Prøve. De vil derfor sikkert have nok saa let ved at løse denne ikke altid lige lette Opgave med at forkynde Stævninger som Landpostbudene.

Men Forkyndelsen gennem Postvæsenet, som altsaa i og for sig er ønskelig, bliver i mange Retninger omstændelig, og

den bliver dyr. Sagføreren skal først skrive til Retskontoret, og Stævningen og alle Genparterne skal sendes rundt til Forkyndelse. Han skal lægge Porto ud til Retskontoret, dernæst skal han lægge Frimærker til til selve Forkyndelsen og til Svaret tilbage. Endelig skal han give Retskontoret et Gebyr af 50 Øre. Dette Gebyr kommer mig noget paa tværs; ikke for de 50 Øres Skyld og heller ikke for de Menneskers Skyld, der maaske faar godt af dem, men det passer slet ikke i vort System nu at indføre en ny Sportulering, som slet ikke svarer til de Omkostninger, der bliver Tale om. Den ærede Justitsminister indrømmede i sit Foredrag ved Lovforslagets Fremsættelse, at der vil blive et Restbeløb tilbage, som skulde tilfalde det vedkommende Kontor. Jeg vil udtale — og jeg har før haft Lejlighed til at sige det —, at jeg under Kontoret alt godt, enten dette Restbeløb skulde tilfalde det underordnede Personale eller Retsbetjenten, men Indførelsen af en saadan ny Sportel passer ikke i vort System.

Dernæst er denne Fremsendelsesmaade ikke hurtig, den er tværtimod meget langsom. Det er i Virkeligheden umuligt forud at beregne, hvor hurtigt Ekspeditionen vil foregaa. Nu skriver jeg f. Eks. her fra København til en Retsbetjent paa Landet; han faar først Brevet i Morgen — der er kun Ombæring een Gang om Dagen. Han er en ekspedit Mand, han konfererer Genparterne og ordner Sagen til Udsendelse med Landposten, men Landposten gaaar først ud den næste Dag. Der er altsaa gaaet to Dage, medens man, hvis man selv skrev fra København til den, hvem Stævningen skulde forkyndes for, kunde faa det gjort paa den halve Tid. Dernæst maa man regne med, at Landpostbudene ligesom andre Postbude gaaer deres Pligt, men mere end deres Pligt gør de heller ikke, thi de har hverken Fornøjelse eller Fortjeneste deraf, de faar ikke nogen Del af de 50 Øre, der bliver tilovers. Det vil gaa der som andre Steder, at Landpostbudet præsenterer det anbefalede Brev, men er der ingen hjemme, gaar han igen. En Stævningsmand derimod præsenterer Stævningen mange Gange. Det Sportelreglement, som den højtærede Justitsminister paaheraabte sig, og som vi ser benyttet ved forskellige officielle Lejligheder til Beregning af Retsgebyrer, er nemlig forlængst sat ud af Kraft mellem Forretningsmænd og Sagførere. Vi betaler Stævningsmændene efter en coutumemæssig Takst, som intet